

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 115

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 16 martie 2000

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
HOTĂRÂRI ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI				
10.	— Hotărâre pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare pe anul 1999.....	2-3		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 189 din 18 noiembrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385 ¹⁸ din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 45/1993, precum și a dispozițiilor art. 34 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată.....	3-6			
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
168.	— Hotărâre pentru abrogarea unor prevederi din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 425/1994 privind aprobarea Regulamentului pentru furnizarea și utilizarea energiei termice.....	6		
		170.	— Hotărâre pentru modificarea alin. (2) al art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 240/1997 privind stabilirea prețurilor, tarifelor și adaosurilor comerciale maximale la unele produse și servicii reglementate potrivit Legii concurenței nr. 21/1996, a impozitului pe țigări și gaze din producția internă și a modului de reglementare a cheltuielilor necesare realizării, dezvoltării și modernizării producției la produsele respective.....	7
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
		318.	— Norme pentru modificarea și completarea Normelor nr. 242/1999 privind sprijinirea brevetării în străinătate a invențiilor românești, emise de Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci.....	7-8

HOTĂRĂRI ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRĂRE**pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare pe anul 1999****Parlamentul României** adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare pe anul 1999, cuprins în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 9 martie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VASILE LUPU

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA IONESCU-QUINTUS

București, 9 martie 2000.
Nr. 10.

ANEXĂ

COMISIA NAȚIONALĂ A VALORILOR MOBILIARE

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 1999**

— mii lei —

Nr. crt.	Denumirea indicatorului	Suma
	VENITURI TOTALE (rândul 1 + ... + rândul 6)	16.300.000
	VENITURI CURENTE	16.300.000
1.	0,08% din valoarea tranzacțiilor desfășurate pe piața secundară	3.153.000
2.	0,01% din valoarea activului net al organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare	6.411.000
3.	0,5% din valoarea ofertelor publice	127.000
4.	1,5% din valoarea emisiunilor distribuite prin plasament privat	1.565.000
5.	2% din valoarea ofertelor publice de cumpărare/preluare	4.284.000
6.	Venituri din dobânzi	760.000
	CHELTUIELI TOTALE (rândul 7 + rândul 10)	16.300.000
7.	Cheltuieli curente (rândul 8 + rândul 9)	14.546.000
8.	Cheltuieli de personal	11.404.000
9.	Cheltuieli materiale și servicii	3.142.000
10.	Cheltuieli de capital	1.754.000

COMISIA NAȚIONALĂ A VALORILOR MOBILIARE

DETALIEREA
veniturilor și cheltuielilor pe anul 1999

Denumirea indicatorului	Codul	Total	Trimestrul II	Trimestrul III	Trimestrul IV
— mii lei —					
VENITURI TOTALE		16.300.000	5.374.000	4.857.000	6.069.000
VENITURI CURENTE	I	16.300.000	5.374.000	4.857.000	6.069.000
0,08% din valoarea tranzacțiilor desfășurate pe piața secundară		3.153.000	926.000	1.282.000	945.000
0,01% din valoarea activului net al organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare		6.411.000	2.157.000	2.150.000	2.104.000
0,5% din valoarea emisiunilor de valori mobiliare prin oferte publice		127.000	47.000	30.000	50.000
1,5% din valoarea emisiunilor distribuite prin plasament privat		1.565.000	880.000	85.000	600.000
2% din valoarea ofertelor publice de cumpărare/preluare		4.284.000	1.334.000	950.000	2.000.000
Venituri din bobânzi		760.000	30.000	360.000	370.000
CHELTUIELI TOTALE		16.300.000	5.374.000	4.857.000	6.069.000
CHELTUIELI CURENTE	01	14.546.000	3.620.000	4.857.000	6.069.000
CHELTUIELI DE PERSONAL	02	11.404.000	2.227.000	4.203.000	4.974.000
Cheltuieli cu salariile	10	7.440.000	1.520.000	2.700.000	3.220.000
C.A.S.	11	1.993.000	342.000	753.000	898.000
Fondul pentru plata ajutorului de șomaj	12	346.000	50.000	135.000	161.000
Cheltuieli cu deplasarea	13	1.140.000	244.000	426.000	470.000
Contribuții la Fondul pentru sănătate	14	485.000	71.000	189.000	225.000
CHELTUIELI MATERIALE ȘI SERVICII	20	3.142.000	1.393.000	654.000	1.095.000
Cheltuieli gospodărești	24	808.000	239.000	239.000	330.000
Materiale și prestări de servicii cu caracter funcțional	25	1.076.000	976.000	50.000	50.000
Obiecte de inventar	26	23.000	3.000	10.000	10.000
Reparații curente	27	590.000	0	295.000	295.000
Cărți, publicații	29	84.000	4.000	20.000	60.000
Alte cheltuieli, din care:	30	561.000	171.000	40.000	350.000
Cheltuieli de protocol	30.02	181.000	11.000	20.000	150.000
Taxe de participare la conferințe, comisioane	30.07	380.000	160.000	20.000	200.000
CHELTUIELI DE CAPITAL	70	1.754.000	1.754.000	0	0

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 189

din 18 noiembrie 1999

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁸
din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 45/1993,
precum și a dispozițiilor art. 34 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată**

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonică — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Marioara Prodan — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 45/1993, precum și a dispozițiilor art. 34 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, ridicată de Carmen Teodora Iordan în Dosarul nr. 2.078/1999 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă avocat Eugen Oprea, pentru Carmen Teodora Iordan, precum și Elena Drugă, asistată de avocat Nicolae Cervenii.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul autorului excepției solicită admiterea acesteia, considerând că textele de lege criticate încalcă principiul independenței judecătorilor, consacrat în art. 123 alin. (2) din Constituție, deoarece judecătorii sunt obligați să aplice dispozițiile date de instanța de casare, fără a avea libertatea de a judeca potrivit propriei lor conștiințe și în raport cu dispozițiile legale. Acesta consideră că noțiunea de independență a judecătorilor trebuie considerată nu numai față de o altă putere în stat, ci și față de alți judecători.

Avocatul părții Elena Drugă solicită respingerea excepției, întrucât dispozițiile legale criticate nu contravin principiului constituțional al independenței judecătorilor, ci reglementează controlul judiciar al instanțelor ierarhic superioare. Acesta consideră că nu numai Parlamentul interpretează legile, ci interpretarea legii aparține, în primul rând, instanței de judecată, care aplică legea.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, considerând că textele de lege criticate nu încalcă principiul constituțional cuprins în art. 123 alin. (2), referitor la independența judecătorilor și supunerea lor numai legii, în raport și cu prevederile constituționale ale art. 125 alin. (3), conform cărora competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 aprilie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 2.078/1999, Curtea de Apel Ploiești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 45/1993, precum și a dispozițiilor art. 34 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, excepție ridicată de Carmen Teodora Iordan.

Autorul excepției consideră că dispozițiile legale menționate sunt contrare prevederilor constituționale cuprinse în art. 123 privind independența judecătorilor și supunerea lor numai legii, în art. 58 alin. (1) referitor la Parlament ca unică autoritate legiuitoare a țării, în art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, în art. 21 referitor la accesul liber la justiție, precum și prevederilor art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, texte care se referă la dreptul oricărei persoane de a fi judecată în mod echitabil de un tribunal independent și imparțial stabilit de lege. Se susține în motivarea excepției că textele de lege criticate, referitoare la limitele rejudecării în caz de casare, contravin prevederilor art. 123 din Constituție, potrivit cărora justiția se înfăptuiește în numele legii, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta înseamnă că judecătorii nu pot fi obligați să se supună decât legii, în opera de interpretare a acesteia, fiind exclusă orice altă subordonare în activitatea de înfăptuire a justiției. Se mai susține că judecătorul are nu numai dreptul, dar și obligația, în afară de cazul în care interpretarea unui text de lege este făcută de însăși puterea legiuitoare, să dea propria interpretare textului, ținând seama de dimensiunile istorice, semantice, teleologice ale acestuia. De asemenea,

sunt invocate și prevederile art. 58 alin. (1) din Constituție, referitoare la competența Parlamentului ca unică autoritate legiuitoare în stat și singura autoritate competentă, în opinia autorului excepției, să interpreteze legea, această interpretare fiind singura obligatorie pentru judecători, nu și aceea dată de un alt organ judiciar.

Exprimându-și opinia asupra excepției ridicate, Curtea de Apel Ploiești — Secția penală o consideră neîntemeiată, deoarece judecătorii, cu ocazia soluționării cauzelor, își exprimă independența numai în limitele legii, iar conform art. 125 alin. (3) din Constituție, competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege. Împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile prevăzute de lege.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul de vedere al Guvernului se consideră că excepția este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. Astfel, art. 125 din Constituție prevede că justiția se înfăptuiește de instanțele judecătorești stabilite de lege, iar competența și procedura de judecată sunt stabilite prin lege, în cazul de față prin art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală și prin art. 34 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată. În continuare Guvernul arată că art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală, criticat ca fiind neconstituțional, face parte din secțiunea a II-a („*Recursul*”) din cap. III al Părții speciale, destinat căilor ordinare de atac. Se mai arată că, față de calea de atac a apelului, care reia judecarea cauzei atât în fapt, cât și în drept, sub toate aspectele, în recurs se reia judecarea cauzei, cu precădere, în drept, starea de fapt fiind supusă controlului instanței de recurs numai în mod excepțional. Prin acest text sunt stabilite limitele rejudecării cauzei, în cazul desfășurării hotărârii de recurs. Rejudecarea cauzei nu înseamnă însă o activitate procesuală de același volum și cu aceeași întindere ca și judecata anterioară. Este firesc ca activitatea procesuală de rejudecare, dispusă de instanța de recurs, să cunoască anumite limitări rezultate din controlul judecătoresc efectuat de o instanță superioară. În cadrul acestor limitări se află și cea prevăzută la art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală.

Guvernul consideră că nu poate fi vorba de o încălcare a dispozițiilor art. 125 din Constituție, din moment ce rejudecarea se face cu excluderea intervenției oricărei alte autorități, în limita controlului judecătoresc, asigurându-se accesul liber la justiție prevăzut la art. 21 din Constituție. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 20 și ale art. 58 alin. (1) din Constituție Guvernul apreciază că aceste texte nu au nici o legătură cu art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală. Se arată în fine că, fiind afectată independența judecătorilor în această fază a procedurii penale, nu sunt încălcate nici prevederile art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 45/1993, precum și dispozițiile art. 34 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată.

Art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 45/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 147 din 1 iulie 1993, are următorul cuprins: „*Instanța de rejudecare trebuie să se conformeze hotărârii instanței de recurs, în măsura în care situația de fapt rămâne cea avută în vedere la soluționarea recursului.*

Când hotărârea este desființată numai cu privire la unele fapte sau persoane ori numai în ce privește latura penală sau civilă, instanța de rejudecare se pronunță în limitele în care hotărârea a fost casată.”

Art. 34 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 8 februarie 1999, are următoarea redactare: „*În caz de casare cu trimitere, soluțiile pronunțate în drept de Curtea Supremă de Justiție sunt obligatorii, dacă în urma rejudecării nu se schimbă situația de fapt.*”

Aceste prevederi sunt considerate neconstituționale de autorul excepției, în raport cu dispozițiile art. 20, 21, art. 58 alin. (1) și ale art. 123 din Constituție, precum și în raport cu prevederile art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate Curtea Constituțională reține că prin textele de lege criticate nu s-a adus nici o atingere dispozițiilor art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, „*Orice persoană are dreptul, în deplină egalitate, să fie ascultată în mod echitabil și public de un tribunal independent și imparțial, care va hotărî fie asupra drepturilor și obligațiilor sale, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva ei*”. Acest text este preluat și concretizat de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care în cuprinsul art. 6 pct. 1 prevede că „*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa [...]*”.

Este evident că dispozițiile legale criticate, referitoare la limitele rejudecării în cazul casării hotărârii de instanța de recurs, nu pot fi considerate că ar leza dreptul omului și al persoanelor de a fi judecate în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil de o instanță independentă și imparțială, instituită de lege.

Conform art. 125 din Constituție, „*Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe*

judecătorești stabilite de lege” [alin. (1)], iar „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*” [alin. (3)]. Textul de lege criticat (art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală) face parte din secțiunea a II-a („*Recursul*”) din cap. III destinat căilor ordinare de atac. Spre deosebire de calea de atac a apelului, care are rolul de a relua judecarea cauzei atât în fapt, cât și în drept, sub toate aspectele, în recurs se reia judecarea cauzei cu precădere în drept, fiind repuse în discuție doar chestiuni de drept sau de drept și de fapt, pentru motive bine întemeiate. Starea de fapt este supusă deci controlului instanței de recurs numai în mod excepțional. Scopul recursului constă tocmai în asigurarea unui control judecătoresc al legalității și al aflării adevărului în judecarea și în soluționarea cauzelor penale de prima instanță și de instanța de apel.

Aceleași dispoziții procedurale, referitoare la limitele rejudecării și la obligativitatea deciziilor instanței de recurs în privința soluțiilor pronunțate în drept, se regăsesc și în cuprinsul art. 34 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, cu deosebirea că în acest caz instanța de recurs este Curtea Supremă de Justiție, text prin care, pentru considerentele expuse, nu s-a adus nici o atingere prevederilor art. 20 din Constituție, referitor la prioritatea actelor internaționale privind drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte.

De asemenea, Curtea mai constată că nu pot fi primite nici criticile referitoare la încălcarea accesului liber la justiție, prevăzut la art. 21 din Constituție (conform căruia: „*(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. (2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.*”), deoarece prin prevederile legale criticate nu este îngreunată exercitarea acestui drept, ci, dimpotrivă, se asigură exercitarea lui în condițiile legii (Codul de procedură penală și Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată).

Textele de lege criticate nu contravin nici dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 123, referitoare la înfăptuirea justiției în numele legii [alin. (1)] și la independența judecătorilor și supunerea lor numai legii [alin. (2)], pentru că rejudecarea cauzei se face cu excluderea intervenției oricărei alte autorități și în limitele prevăzute de lege, respectiv de Codul de procedură penală și de Legea nr. 56/1993. Judecătorii nu pot fi independenți față de lege, ei fiind obligați să respecte și să aplice legea. Respectând limitele stabilite de instanța de recurs, instanța de rejudecare este pe deplin independentă, nefiind vorba de amestecul unei alte autorități. Decizia instanței de recurs trebuie, în mod firesc și logic, să fie respectată cu ocazia rejudecării cauzei după casare, evident în cazul în care situația de fapt a rămas aceeași. Altfel exercitarea căilor de atac, precum și controlul judiciar al instanțelor superioare ar fi lipsite de eficiență, iar înfăptuirea justiției s-ar transforma într-o activitate arbitrară, în afara legii.

Invocarea de către autorul excepției a încălcării prevederilor art. 58 alin. (1) din Constituție, în legătură cu dispozițiile art. 358¹⁸ din Codul de procedură penală și cu cele ale art. 34 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, este neîntemeiată. Potrivit prevederilor art. 128 din Constituție, părțile interesate pot exercita căile de atac în condițiile legii, iar dispozițiile legale criticate ca fiind neconstituționale nu fac decât să prevadă condițiile exercitării căii de atac a recursului, inclusiv limitele rejudecării cauzei după desființarea hotărârii de către instanța de control judiciar. Or, dispozițiile legale criticate fiind adoptate de Parlament ca unică autoritate legiuitoare a țării, nu se poate susține că acestea sunt neconstituționale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 45/1993, precum și a dispozițiilor art. 34 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, excepție ridicată de Carmen Teodora Iordan în Dosarul nr. 2.078/1999 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 1999.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru abrogarea unor prevederi din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 425/1994 privind aprobarea Regulamentului pentru furnizarea și utilizarea energiei termice

În temeiul prevederilor art. 22 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/1998 privind energia electrică și termică și ale art. 5 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei — ANRE,

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se abrogă prevederile art. 10—29 și ale art. 72—109 din Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea energiei termice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 425/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 26 august 1994.

Art. 2. — Raporturile contractuale dintre părți se vor stabili prin contracte-cadru aprobate prin decizie a președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

p. Ministrul industriei și comerțului,
Ioan Roman,
secretar de stat

Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

p. Președintele Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Energiei,
Dan Ionescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea alin. (2) al art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 240/1997 privind stabilirea prețurilor, tarifelor și adaosurilor comerciale maximale la unele produse și servicii reglementate potrivit Legii concurenței nr. 21/1996, a impozitului pe țigete și gaze din producția internă și a modului de reglementare a cheltuielilor necesare realizării, dezvoltării și modernizării producției la produsele respective

Guvernul României hotărăște :

Articol unic. — Alineatul (2) al articolului 1 din Hotărârea Guvernului nr. 240/1997 privind stabilirea prețurilor, tarifelor și adaosurilor comerciale maximale la unele produse și servicii reglementate potrivit Legii concurenței nr. 21/1996, a impozitului pe țigete și gaze din producția internă și a modului de reglementare a cheltuielilor necesare rea-

lizării, dezvoltării și modernizării producției la produsele respective, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 30 mai 1997, cu modificările ulterioare, se modifică în sensul că supravegherea și controlul prețurilor pentru produsele subvenționate se vor efectua până la data de 31 decembrie 2000 inclusiv.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

p. Ministrul industriei și comerțului,

Ioan Roman,

secretar de stat

Ministrul finanțelor,

Decebal Traian Remeș

Șeful Oficiului Concurenței,

Dan Ionescu

Președintele Agenției Naționale

pentru Resurse Minerale,

Mihail Ianăș

București, 13 martie 2000.

Nr. 170.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

OFICIUL DE STAT PENTRU INVENȚII ȘI MĂRCI

NORME

**pentru modificarea și completarea Normelor nr. 242/1999
privind sprijinirea brevetării în străinătate a invențiilor românești**

Art. I. — Normele nr. 242 din 15 ianuarie 1999 privind sprijinirea brevetării în străinătate a invențiilor românești, emise de Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci și publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 18 februarie 1999, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Hotărârile cu privire la acordarea de sprijin financiar în vederea brevetării în străinătate a invențiilor aparținând inventatorilor români pot fi contestate, în termen de 30 de zile de la comunicare, la directorul general al

Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci, care poate desemna o comisie lărgită pentru soluționarea contestației.“

2. Articolul 10 va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — Sprijinul financiar acordat de Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci în vederea obținerii protecției în alte țări prin brevet a invențiilor aparținând inventatorilor români cuprinde contravaloarea taxelor aferente procedurilor din fiecare țară și contravaloarea comisioanelor aferente plăților externe și schimburilor în devaloare.

Sprijinul financiar prevăzut la alin. 1 constă în achitarea de către Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci a taxelor

pentru procedurile la care este supusă o cerere internațională, o cerere regională, pentru procedurile de brevetare legale în țările desemnate/alese și în țările în care înregistrarea cererii s-a făcut pe cale națională.

Taxele achitate de Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci nu includ taxele pentru traducere sau cele pentru servicii și/sau pentru onorariile mandatarilor.“

3. La articolul 11, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — Plata taxelor legale prevăzute la art. 10 alin. 1 se poate face de Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci, fie în calitate de oficiu receptor, direct la organizații guvernamentale regionale sau internaționale, fie în contul mandatarului autorizat al solicitantului din România sau din țara în care cererea solicitantului urmează procedurile legale de brevetare ori din țara în care brevetul de invenție urmează să fie menținut în vigoare.“

4. La articolul 11, după alineatul 1 se introduce alineatul 1¹ cu următorul cuprins:

„Suma rămasă după efectuarea plăților prevăzute la alin. 1, care reprezintă sprijinul financiar acordat conform hotărârii comisiei, este considerată ca fiind disponibilă și se adaugă la fondul constituit conform art. 2 alin. 1 și 2.“

5. La articolul 11, după alineatul 2 se introduce alineatul 3 cu următorul cuprins:

„După efectuarea în termenele legale a plăților de către mandatar, conform prevederilor alin. 1, în termen de maximum 30 de zile solicitantul va depune la Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci o copie de pe dovada privind plata taxelor legale. În caz contrar solicitantul va restitui Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci contravaloarea sprijinului financiar acordat, care se va adăuga la fondul constituit conform art. 2 alin. 1 și 2.“

Art. II. — Prezentele norme vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci,
ing. **Gabor Varga**

București, 4 ianuarie 2000.

Nr. 318.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro